

A close-up photograph of a cow's face, showing its eyes, ears, and pink nose. The cow's tongue is visible, sticking out slightly. The image has a white background. Overlaid on the image is text in three lines: 'BOCZNY' in black, 'TOR 429' in black with '429' in pink, and 'cienko' in black.

BOCZNY

TOR 429

cienko

Czym życie jest? Serio,
pytasz mnie? Wolne żarty.
Nie na odpowiedź czekaniem.
Odpowiedzią zawartą w pytaniu.
Banknotem przedartym.

O nie nie
tak sobie tego nie wyobrażaj
trzym się wytrzymaj
trzym maj
trzym rym
rym w dym
aj
nie wydymaj.

Jasne.

Śnię.

Ja. Sny.

Puste usta.

Jasnopis:

słońce rumieńce

łąki gorące

pąki.

Położmy się w trawach

pobawmy się w słowa.

Sobotnie w porządku:

samotność ta stara ściera

dociera

samodność
do zera
sknera
się nie da podzielić.

Podłożmy się w słowach
pozbawmy się w trawie
na dnie jak ładnie
niebo odkurzone
pyłki na stojącej wodzie.

W czerwcu: nie ma jak w maju.

W czerwcu: dni noce owoce
najdłuższe najkrótsze najpospolitsze
pragnienia (rymuje się z: cienia).

Wątki wiecheć
no przecież
nie palma
(a odbija)
z ziemi kiełkuje.

Z po drodze detale
ale
jeden kadr cały świat.

To nieważne niepoważne nienowe
znane jak kleszcze jak alergię sezonowe
lecz w odróżnieniu od ludzi
flora wprost z gruntu
wcale mnie nie nudzi.

Maki uliczne, spalina pasione.

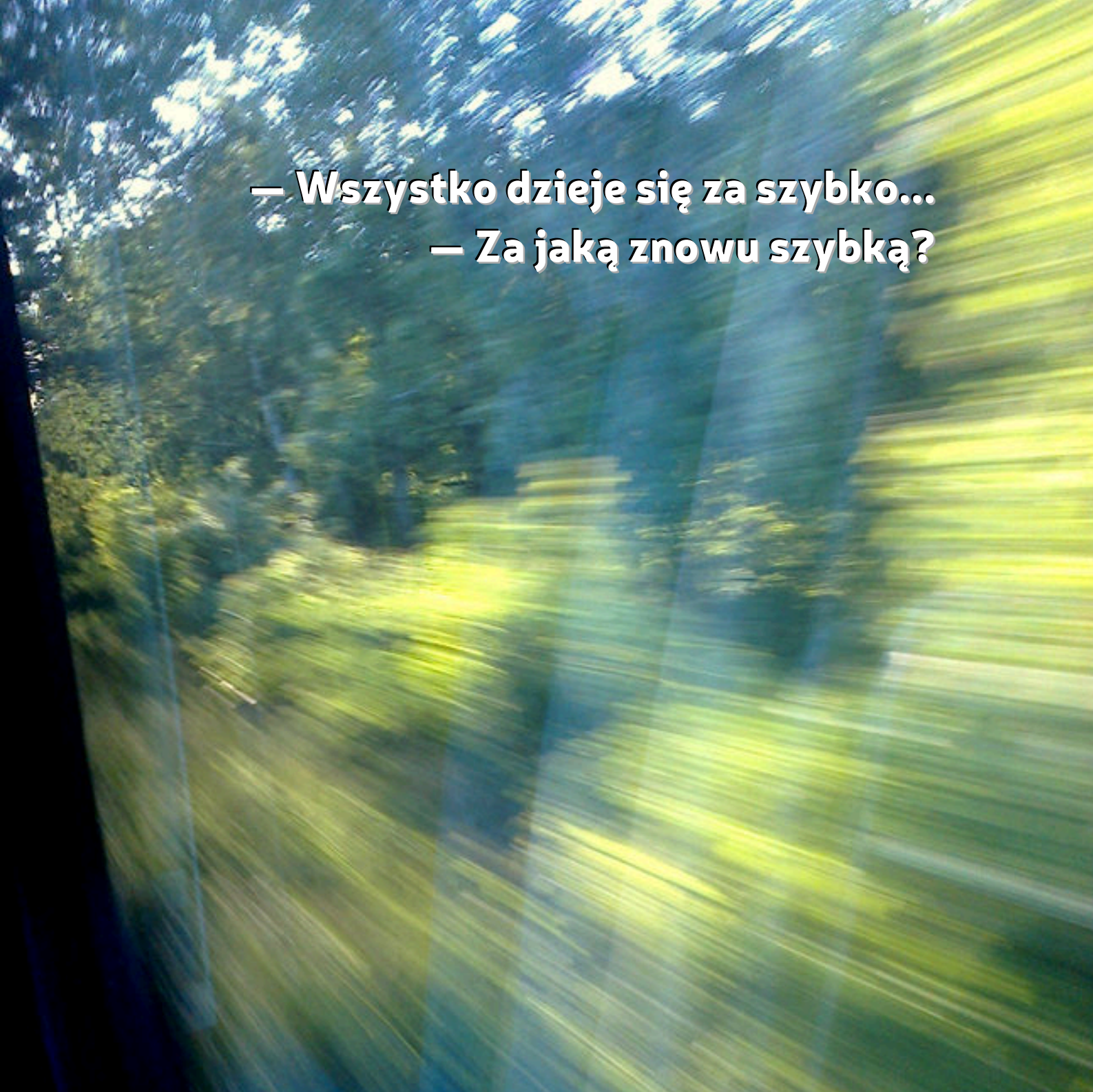
**DRZEWIA PŁACZĄCE
KRZEWY PŁOŻĄCE SIĘ**

**Wracam z ogrodu emerytów, ups!,
botanicznego: kwiaty mają wywalone,
a piwonie aż mdleją, obwisłe z obfitości.**

A photograph of a forest path, heavily blurred to create a sense of rapid motion. The path is a light brown color, winding through green trees and foliage. The background is a mix of dark green and bright yellow-green, suggesting sunlight filtering through the leaves. The overall effect is one of speed and urgency.

— Wszystko dzieje się za szybko...
— Za jaką znowu szybko?

Była pizza na miejscu był spożywczy z chemią
gospodarczą i słodyczne
to się już nie liczy

barberyzacja
barberyzacja ulicy

oni z brodami tacy wypiełgnowani
przodem piękni i nawet tyłem
jak nie będę i nie byłem
nie mieszam się w cudze bajki
ale gdzie moja z cukrem cola i fajki
gdzie kupię teraz
u barbera?
z gołą szyją z brodą-nic?

STOP BARBERYZACJI ULIC!

Taka książeczka. Taki tytuł zajęty:
Jak się ma twój ból? Bul bul.

Remont ulicy czyli rur wymiana.
Sąsiedzi czyli ściana
za którą ktoś siedzi i wierci
się.

Gorczycznik pospolity
rośnie gdzie chce
a ty gdzie
jesteś?

Gibbon gibboniec
małpa zaskroniec
koniec.

/ Alfred Majzanami

Pawel Pawlowski do Max Zweit:

Nurkujesz w zieleni,
szukasz półcieni.
Twoje potrzeba
To żyzna gleba.
Raz Słońce, raz błoto,
Grzech równy cnotom.

Max Zweit do Pawel Pawlowski:

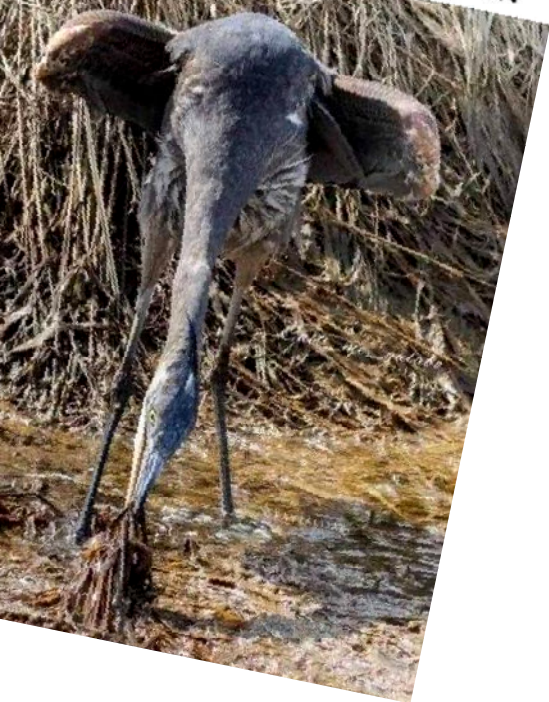
za Tve wersy stokrotnie dziękuję
na pewno zacytuję
dodam jedynie Drogi Kolego
że żółć i inne kolory też z ziemi biorę
hmm... z dziwną potrzebą
by wszystko pod słońce
by w odległe celowało niebo
nie wiem dlaczego

Ej, weź mi zrób zdjęcie tak,
żebym wyglądał, jak słoń:

cytatnik

Miron Białoszewski

Łopuch jak ucho słońia

wielki, zielony i ma strzępy

Może im tylko uszy wystają
a one się tam pasą
te atawizmy
po mamutach
które uciekły przed lodowcem
i się zapadły.

Miron Białoszewski, „Odczepić się” i inne wiersze opublikowane
w latach 1976–1980, PIW, Warszawa 2016, s. 73

achieve a state of
a balancing of values, a
nst the world and the world
n cannot find time for such
ink a lazy man can commit
ts, nor lead a mob. He would
bout it and laugh.

a osiągnąć stan kontemplacji,
m wartości, ważeniem siebie
rzeciwno sobie. Pracowity
eżć czasu na takie balanso-
niwy człowiek nie może
ni wielkich kradzieży
rdziej by się nad tym zastano-

ce moje chwytnie, z których jeden
fotografowany promieniami
ała jak zwichnięta skrzydło — niewielki
rębnym konturem. Serdeczny palec
m owdowiały jest teraz i pozbawiony
onek już dawno nie ma palców, jego
drzewa.

cych dłoni umarłych i ciepłych
ścić niezwykle, w dotyku zatracające
tnienia i niebo od ziemi. Ręce,
pione w sobie jak dwa przelękle
i wszędzie śladu twoich rąk.

Przedwczoraj dzień dziecka, dzisiaj flesz z dzieciństwa

Miałem taką książkę. Miałem – to właściwe słowo: czytałem, przeglądałem, kartkowałem ją wielokrotnie, aż do zdarcia – *Furie żywiołów morskich* (autor: Aleksander Grobicki, wyd. Wydawnictwo Morskie, 1982). Najwięcej zniszczeń zaliczyła w rozdziale o rozpadzie wyspy Krakatau.

Katastrofa wybuchu wulkanu na Krakatau (słowo jak zakłęcie) działała na wyobraźnię dziesięcio-jedenastolatka jak tysiąc internetów. Sto lat wcześniej huk erupcji niósł się na ponad cztery tysiące kilometrów, fale tsunami (słowo tajemne) były wielkie na czterdzieści metrów, siedem razy

fala sejsmiczna okrążyła Ziemię, opadłe popioły zalegały prawie wszędzie, przewracały się statki daleko od Indonezji, zginęło wielu, tysiące ludzi, prawie przez trzy lata zapylenie powietrza zabarwiało słońce na zielono, w dni wybuchu słup dymu i drobin uniósł się ponad pięćdziesiąt kilometrów w górę... Ale o tym poczytać można i dzisiaj, w starzejącej się z dnia na dzień Wikipedii).

Furie żywiołów morskich. Książka sprzed czterdziestu lat rozpadła się. Były w niej rysunki i zdjęcia. Dwie trzecie wyspy Krakatau zapadło się pod wodę, ze zgliszcz wyłoniły się trzy nowe wyspy, a później (w 1927 r.) – czwarta: Anak Krakatau.

Anak, czyli Dziecko. Po książce została mi jedna kartka, na którą natrafiłem ostatnio w papierach.

Strona ze zdjęciem (wątle źdźbła trawy, wiecheć w wulkanicznym żużlu), zdjęcie z podpisem: „**Na Anak Krakatau powoli poczyna kiełkować życie**”.

To nie miał być wpis sentymentalny, rzewne wspomnienie, Zagajewszczyzna smętna i patetyczna, choć kusząca jak oszlifowany kryształek banału ([...] Czas zabiera życie / i oddaje pamięć, złotą od płomieni, / czarną od żaru.

__ Adam Zagajewski, fragm. wiersza *Muszla* z tomu *Ziemia ognista*, wyd. a5, Poznań 1994, nakład 50 egz.).

To nie lizak darowany dziecku, które ponoć w każdym z nas kuli się w środku gdzieś i jest. Tak sobie tylko pomyślałem: te trawki na żużlu, ten z popiołów powrót życia...

Te sukcesy...

Wiele razy podnosiłem poprzeczkę.

Głównie z ziemi. 😊 Teraz myślę, że może większym sukcesem jest się pod nią przeczołgać.

Pamiętam, choć zapomniałem, że w ruinach Krakatau odrodziło się życie. Gdzieś, kiedyś, dawno-niedawno czytałem o tym w książce, której już nie mam. Dziwnie utkwilo.

Krakatau – jak zaklęcie.

Sam nie wiem, czy nie zmyślam, ale to zdjęcie jest we mnie dzieckiem.

Czy warto było dorośleć, Anak?

/ mz

Ja: do kolekcji obraz z krową

Ona: ładny mogłabym się tam położyć
ale zamiast wołałabym kota za psa

Ja: prosze

obraz autorstwa JULII KUŹNIAR

„Czarownica”, 2023

olej na płótnie, 140×100 cm

foto: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=754897669762415&set=a.587671539818363>

BT nr 429 / cienko / 8.06.2023

red. max zweit, zdjęcia: dast & świat

